

## Jazz en de Pissebedden van Opa

Jazz huppelde over het tuinpad van het huis van oma en opa. Ze draagt haar favoriete pyjama: een zachte, mintgroene met een grote roze buik erop. Haar vlechtjes sprongen mee bij elke stap. Vandaag mocht ze eindelijk kijken bij opa's "supergeheime" verzameling. Ze wist we dat hij bijzondere dieren had, maar wat het precies was, dat wist ze niet meer? Ze was nog net geen 4.



Oma stond haar al op te wachten bij de deur. Hoi Jazz, kom je gezellig even buurten?

Nee oma, ik kom voor opa en zijn geheime verrassing. Oma riep opa en daar kwam hij sloffend tevoorschijn. Zijn grijze haren staken alle kanten op en hij had een vergrootglas om zijn nek hangen.

'Hoi Jazz' zei hij vrolijk. 'Ben je klaar om mijn pissebedden te ontmoeten?' Jazz trok haar neus een beetje op. 'Pissebedden? Zijn dat niet van die grijze beestjes die onder stenen wonen?'

'Ja!' zei opa enthousiast. 'Maar ze zijn fantastisch! Wist je dat ze de tuin schoonhouden? En ik heb ze in allerlei kleuren en maten. Straks zie je de allerkleinste en de allergrootste soort die ik heb!' En natuurlijk van alles wat daar tussen past.

Ze gingen samen de trap op en gingen een omgebouwde slaapkamer in. "Dit was vroeger de slaapkamer van je papa", zei opa. Binnen stonden een heleboel plastic bakken op grote rekken. En in sommige bakken zag ze allemaal pissebedden.

'Hier,' zei opa en pakte voorzichtig een wat kleiner bakje. 'Dit is de kleinste soort die ik heb. Deze heten *Cristarmadillidium muricatum*. Kijk maar door het vergrootglas.' Jazz keek door het vergrootglas en zag piepkleine, glimmende pissebedjes die bijna allemaal opgerold waren. 'Ooooh, ze zijn zo mini! Bijna net zo klein als een kruimeltje,' fluisterde ze.

Opa knikte trots.

'En nu... de grootste!' Hij pakte een hele grote, plastic bak en zette hem op de grond. Opa deed het deksel er van af en Jazz deed een stapje achteruit. "Wow, die zijn wel groot, opa!"



“Ja, hè... maar je bent er toch niet bang voor?” “Nee hoor”, zei Jazz. ‘Die doen me toch niks?’ Opa lachte. ‘Ze hebben een hele moeilijke naam. Ik noem ze de Hoffmannen”. “Wil je er eentje vasthouden?”

Daar zei Jazz geen nee tegen. Ze stak haar handje uit en voorzichtig zette opa er een pissebed van wel 4 cm groot op. Het kriebelde een beetje toen het beestje met zijn pootjes over haar huid liep.



‘Hij is eigenlijk best schattig,’ zei ze. Maar hij heeft wel veel poten... Jazz probeerde ze tellen, maar de Hoffman wilde niet stil zitten. Opa zei dat pissebedden allemaal 14 pootjes hebben. En zie je wel?’ zei opa. ‘Pissebedden zijn absoluut niet eng. Ze zijn juist nuttig. Ze eten rottend hout en bladeren op. En de poep van de pissebedden is weer goed mest voor de planten. Zonder hun zou de tuin een rommeltje zijn in het bos!’ Jazz knikte. ‘Ik denk dat ik later ook pissebedden ga sparen. Net als jij, opa.’ ‘Dat zou ik heel leuk vinden!’ zei opa blij. Maar ik weet niet of je pappa en mamma het goed vinden dat je nu al pissebedden meeneemt. Maar je mag altijd komen helpen met de verzorging. En als je dat goed kan, dan mag je vast wel een bakje hebben voor thuis. Jazz knikte.

En zo was de kennismaking van Jazz met de pissebedden een groot succes. En iedere keer als ze bij opa op bezoek ging, zei ze eerst: ‘Mag ik bij de pissebedden kijken? En moeten ze al eten?’